

искани то Болдуиново за да са присоедины Българія като область въ негови те владѣнія. Іоаница отговорялъ защо той е независимъ краля, и утвърденъ отъ самыагъ Папа, и останалъ на страна та Греческа. Въ Едерне излязло біеніе то (дженка); Грецы те и Българи те побѣдили; Балдуинъ земанъ былъ отъ Іоаница въ робство, и докаранъ сасъ други те роби въ Терново и замучанъ (убить въ мѣки) 1206): говорятъ защо негова та глава была во времето на зіяфета като за здравна чаша (долджакъ). Като продължаваши съ първыагъ си успѣхъ война, Іоаница умрялъ кога осаждавалъ Селеникъ. Такива счастія на Българско то оружіе направили Българи те изново страшни и грозни какво то было и първянъ; Римско-Католически те Императори Константинопольски ни са бояли повече отъ други те сосѣди (комшии), и Императоры те Гречески въ малка та Азія на тяхъ полагами своя та надежда. И политика та на Царе ти Български, кои то были послѣ Іоаница вѣжно са согласувала съ опасавани то на едни те и съ желаніе то на други те: те были въ постоянни дружественни сношенія сасъ Императоры те Мало-Азіиски и встъпували съ тяхъ въ родство, помагали имъ сасъ вонска, така що